

Odprta noč in dan so groba vrata.

St. Danijel nad Prevaljami. Zadnjič smo poročali o smrtni nesreči hčerke Maksa Pika. Težko je zadela in potrla nesreča starše, ki so nad vse radi imeli Milko. Z njimi sočustvujejo sosedi in znanci. Lep in veličasten je bil pogreb, ki se je vršil 29. januarja. Udeležili so se ga sorodniki in znanci od blizu in daleč ter šolska mladina iz lokoviške in šentdanijske šole pod vodstvom: učiteljstva in kateheta, g. Bošte, kaplana v Mežici. Na domu so zapeli sošolci pod vodstvom šol. upravitelja g. Stresa v slovo »Spomladi vse se veseli«. Sprevod je krenil proti St. Danijelu, kjer ga je pričakal g. župnik Kupčič in šentdanijska šolska mladina z učiteljstvom. Pri sv. maši so peli šentdanijski šolarji. Vsem so stopile solze v oči ob ganljivem govoru, ki ga je imel ob grobu g. župnik, ki je med drugim rekel: Ljubila je ptičke in jih šla krmit ter pri tem našla smrt. Odšla je v nebesa, kjer sliši prepevati rajske ptičke. V ganljivih besedah je tudi spregovorila Milkina sošolka Rutnikova Mica ljubljenski sošolki v slovo. Končno so se zapeli lokoviški šolarji »Gozdič je že zelen« in »Spomladi vse se veseli«. Potrtim staršem naše sožalje!

Limbuš pri Mariboru. Dne 28. januarja t. l. zvečer je vsled skoro enoletne težke in mukapolne bolezni vodenice v starosti 67 let, previden s sv. zakramenti za umirajoče na svojem posestvu v Studencih pri Mariboru umrl daleč na okoli znan in spoštovan gostilničar in posestnik gospod Franc Kučer. Naravnost veličasten je bil ob turobnih zvokih godbe njegov pogreb na studenško pokopališče, katerega se je udeležilo poleg ognjegasnih in pevskih društev ogromna množica odličnih oseb in drugega občinstva takorekoč vsa fara brez izjeme. Ti pa dragi in nepozabni naš France, počivaj v miru v hladnem grobu in večna luč naj Ti sveti!

Sv. Lovrenc na Drav. polju. Vsemogočni je odpoklical iz te solzne doline svojega zvestega služabnika Ivana Valentana, železniškega čuvarja iz Apač. V 51. letu svojega vzglednega

krščanskega življenja je izpolnil svojo nalogo na zemlji in odšel po večno plačilo za svoje zvesto službovanje Gospodu. Vsemogočni, daj njegovi duši večni pokoj in večna luč naj mu sveti, naj v miru počiva Tvoj zvesti služabnik! Njegovim dragim in nam, ki z njimi žalujemo, pa daj izpolnitev srečnega upanja, da se enkrat anidemo v večni slavi z njim, ki smo ga poznali in ljubili!

Ljutomer. Na Cvenu pri Ljutomeru je umrla dobra mati vnetega slovenskega duhovnika g. Janka Slavič, župnika v Kostivnici. Rajna Slavičova mati Marija so bili doma iz križevske fare, rojena Magdič. Doseglj so lepo starost 83 let. Lepo sta jih oskrbovala sin Franc, posestnik na Cvenu, in njegova žena Jozefa. Slavičevi materi večni mir pri velikem duhovniku v nebesih, sinu župniku Janku in vsej Slavičevi rodbini pa naše sožalje! — Dan za dnem zvoletos, rojstev niti polovico tega ne. Odprta noč nijo naši zvonovi. Imamo menda že 20 mrtičev in dan so groba vrata.

Razkrižje pri Ljutomeru. Dne 24. januarja smo ob obilni udeležbi ljudstva pokopali našega

Sele pri Slovenjgradcu. O, še se gode čudeži na svetu, še! Ko 26 mesecev nismo imeli nobene poroke, pa zdaj v predpustu kar tri. Prvi je prišel po nevesto na Sele Jožef Popič, Volavšekov iz Raduš v starotški fari. Na Blažovo smo poročili sina blagega rajnega cerkvenega ključarja po domače Španžela Adolfa Kotnika z Zagrebničkovo Mico. Na gostiji je nabral cerkveni ključar starotški g. Jurij Apačnik za naš novi oltar Device Marije, ki ga izdeluje kipar g. Sojč v Mariboru, čigar ime in delo jamči, da bo umotvor, 76 Din. G. nabratelju in vsem darovalcem naj Bog obilo povrne! Na žalost naj bogatejši ni nič prispeval! Upamo pa, da, kadar bo videl novi oltar, bo dal največ! — Po drugi predpostni nedelji bo pa poročen naš cerkvenik, naročnik in priden bralec »Slovenskega gospodarja«, Feliks Krivonog, ki bo dobil nevesto z Rake na Kranjskem. Bilo vsem srečno!

Sv. Lovrenc na Pohorju. Med našimi otroki se je na več krajih pojavila davica. Doslej je že zahtevala dve žrtvi: 12letnega fantka iz lovrenške šole in šletno punčko iz šole Lehen.

Negova — Sv. Trajica v Slov. gor. Dne 2. t. m. sta se poročila Osojnik, kovaški mojster iz Negove, in Marija Stranjšak iz Oseka. Želimo novima poročenca v blibo srečo!

Slov. Bistrica. Podružnica Zveze absolventov kmetijskih šol v Slov. Bistrici je priredila pre-

teh znakov se da sigurno sklepati, da bodo pričeli Italijani s čisto svežo ofenzivo, da bi se osigurali take postojanke, v katerih jih Abesinci ne bi mogli presenetiti in jih pognati iz zasedenega ozemlja. Zelo močne rezerve prepejljavajo na južno fronto, kjer poskušajo abesinski oddelki, da bi presenetili armado generala Grazianija za hrbtom.

Abesinske zgube.

Po italijanskih poročilih je padlo na severnem in južnem bojišču v drugi polovici januarja 17.000 Abesincev. Ako pristojemo še ranjene in pobegle, je utrpejala abesinska vojska v omenjenem času zgubo 40.000 mož.

Dvakrat še je prosil Dvornik za gospoda in oba krat je prejel sv. obhajilo z ganljivo pobožnostjo. Na rožnovensko nedeljo popoldne pa je omagal. Poklicali so kaplana, tudi hčeri sta bili pri njem. Vpričo duhovnika in svojih otrok je stari kmet na večer po kratkem smrtnem boju umrl.

Dva dni pozneje so ga nesli k fari. Ko so prišli sredi klanca do tistega križa, so postavili trugvo na klop, več ko sto ljudi je stalo naokoli in pomolilo pet očenašev rajnemu za slovo. Pri fari je čakala množica vaščanov, da je kmalu ni bilo take na kakem pogrebu v Podkrajju. Ob grobu se niso jokali samo otroci, ampak tudi mnogi reveži. Najbolj je jecal krojač Kristof, čeprav je tlačil in dušil jok vase.

Po sv. maši zadušnici so odšli pogrebci v gostilno »Pri pošti« na sedmino. Tevž je opravil vse, kakor se je spodobilo za rajnega kmeta. Siromakom je dal razdeliti kruha in moke.

Tudi Marta je bila na sedmini. Za mizo je sedela nasproti »kranjskemu Janezu«, krojaškemu pomočniku. Ta se je šalil z njo in jo nagajivo dregal. Ko se za nič ni zmenila, je poškilil mimo nje in dejal:

»Marta, kaj praviš, kateri od naju je z Dvornikom bolj v sorodu, jaz ali ti?«

»Naši si v tem kraju niso z nikomer v sorodu,« je resno odvrnila. »Dobri pa smo si z vsemi in radi posodimo, da bi tudi nam kdaj prišli na pogreb.«

»Pa na sedmini še na nobeni nisi bila. Prvič te vidim danes,« jo je dražil.

»Nekam moram prvič,« je zardela.

»Nekam, da, in pri pravem o pravem času, hehe,« jo je dražil.

Tako se je zasmel, da se mu je nasek čisto ugreznil med lica. Zvonikovi hčeri ni bila Janezova poredna družčina nič po volji; zato je že prej odšla, preden so pojedli in pomolili običajne tri rožne vence. Zunaj na lopi jo je kakor slučajno srečal Tevž in ji rekel:

»Marta, ali že greš?«

»Da,« je odgovorila z zamolklim glasom; »tako mi je danes pri srcu, kakor da so meni umrli oče.«

»Bog ti povrni!« je rekel prisrčno in ji stisnil roko; potem sta šla naglo vsak na svojo stran.

IV.

Bilo je novembra o šentandrejevem. Preko vrhov je pihala jesenska sapa, da so se kadile megle pod vedrim nebom, kakor da je vigred. Potrto in s pobešeno glavo je korakal Tevž po cesti. Ko je prišel do razpotja, kjer se cepi pot v Dobrije, je začul za seboj hreščec ženski glas:

»He, Tevž! Počakaj no! Pojdemo kup!«

Ko se je ozrl, je spoznal Blazinovo Cenco, ki je bila kot otrok z njegovim očetom na Dvornikovem, in njeno najmlajšo hčer Lizo. Nevoljno je stisnil

